

3 söndagen i advent

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Matt. 11:11–19.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Med formuleringen "Herrens vägröjare" sammanfattar dagens predikoämne evangeliets, predikotextens, den annalkande julens, ja, den kristna trons budskap, att nämligen varje Ordets åhörare står inför alltings fullbordan, inför den oöverbjudbara gudomliga närvaron, inför den fullkomliga, överflödande rättfärdighetens uppenbarelse. All tonvikt ligger i dag på motsättningen mellan löfte och uppfyllelse, mellan det ännu icke förverkligade och verkligheten själv, mellan det gamla och nya förbundet. Titeln "Herrens vägröjare" har som uppgift att utropa just det, som vägröjaren själv utropar, att nämligen väntan är förbi, ja, "Se, Guds Lamm som borttager världens synd". (Joh. 2:29) Ropet "Herrens härlighet skall varda uppenbarad" (Jes. 40:5) innebär alltid och nödvändigtvis den härlighet, som utstrålar från honom, om vilken det heter: "Se, min tjänare skall hava framgång; han skall bliva upphöjd och stor och högt uppsatt. Såsom många häpnade över honom, därför att hans utseende var vanställt mer än andra människors, och hans gestalt oansenligare än andra människobarns, så skall han ock väcka förundran hos många folk; ja, konungar skola förstummas i förundran över honom." (Jes. 52:13 ff.) Det är det slaktade, korsfästa, offrade Lammets härlighet, som d.h. Johannes Döparen utropade, och som i dag "hos många folk", också i vår gudstjänst, utropas och skall utropas intill Kristi återkomst.

Allt detta ligger inneslutet och sammanfattat i Jesu ord: "Ty alla profeterna och lagen hava profeterat intill Johannes; och om I viljen tro det: Han är Elia, den som skulle komma". Hela den gammaltestamentliga förberedelsen bleknar bort och får sitt slut med orden: "intill Johannes". Nu åter sker detta: "Och från Johannes Döparens dagar intill denna stund tränger himmelriket fram med storm". "Himmelriket" är omskrivningen för "Guds rike", och Guds rike är den närvarande, nådefulla Gudens styrelse på jorden genom Ord och sakrament, genom d.h. Johannes Döparens bättringsrop och bättringsdop, just det, som möter var och en, som träder innanför våra kyrkportar. Denna övergång från gammalt till nytt förbund är mänsk-

lighetens vårdagsjämning, inträdet i ljusets värld, den stora och avgörande händelsen i den mänskliga historien. Den är oförenlig med tanken på det gamla förbundets fortsatta existens, på föreställningen om den nutida judendomen som ett gudomligt alternativ till den kristna kyrkan, som den falska universalreligionen gärna vill få oss att tro. Den heliga kristna kyrkan sjunger i fast tro skärtorsdagshymnens ord: "På den kristna offerdagen Påskens Lamm i nya lagen Blir den forna påskens slut. Nytt förbund det gamla lyktar, Längtans natt för dagen flyktar, Solen driver mörkret ut." Just där är vi nu: i solens sken, i Guds rike, och därför ber vi i adventsantifonen: "O Soluppgång, Guds härlighets återsken och Rättfärdighetens Sol, kom att lysa över dem som sitta i mörkets våld och dödens skugga".

När nu denna härlighet och denna rättfärdighet är syndaförlåtelsens och den tillräknade, främmande rättfärdighetens ljus, är därmed mörkret och döden detsamma som synden och döden som syndens lön. Det är den dubbelhet, som finns i d.h. Joannes Döparens förkunnelse, spänningen mellan Lag och evangelium, som intill tidens slut måste hållas uppe i den kristna kyrkan och på hennes predikstol. Här om säger vi så:

- I. den i köttet framträdde Herren föregås av domens ord,
- II. den i köttet framträdde Herren ges i Ord och sakrament,
- III. den i köttet framträdde Herren mottages genom tron allena.

I. Den i köttet framträdde Herren föregås av domens ord.

Utan domen ingen Herre, ty denne Herrens herradöme är att förtrampa och övervinna Lagens dom, Guds vrede och vårt onda samvete. Så hör till adventspredikan d.h. Johannes Döparens ord, som skall överlämnas från predikant till predikant i predikoämbetets heliga arvsföljd: "Bären då ock sådan frukt som tillhör bättringen". (Luk. 3:8) Det är ett

ord, som hugger i hjärtat, som träffar samvetet, som får oss att betänka den uteblivna frukten och "den tillstundande vredesdomen". (Luk. 3:7) Vår uteblivna förtröstan och glädje, vår försummade åkallan, vårt förakt för Ordet, vår kallsinnighet med nästan, hennes välfärd, goda namn och egendom – allt kräver en Herre, som kan övertäcka synden.

II. Den i köttet framträdde Herren ges i Ord och sakrament.

Den Kristus, som träder fram för den värld, vars synd han försonar och bär, är alltid, från d.h. Johannes Döparens tid till vår egen, den predikade Kristus, den av Ordet omvärvde, den i sakramenten erbjudne. Han är aldrig tystnadens, den mystiska stillhetens, det introspektiva försänkandets tänkte "Gud", som blott är det mänskliga högmodets onda demon, utan alltid den öronens och ögonens Gud, som hörs i ordet: "Se, Guds Lamm som borttager världens synd" (Joh. 1:29), som skådas i det av Ordet invigda bröd

och vin, som snart skall visas framför er med just samma ord: "Se, Guds Lamm som borttager världens synd". Sådan är d. h. Johannes Döparens Gud.

III. Den i köttet framträdde Herren mottages genom tron allena.

Det finns människor, som vill göra en klyfta och en motsättning mellan det, som kallas en personlig religion, och den objektiva, kyrkliga nådemedelsreligionen. De har aldrig förstått, att mässans predikan och sakrament riktar sig mot tron, skapar tron, upprätthåller tron och mottages av tron. Tron är som personlig tro, som omskapande tro, som frälsande, verklig tro alltid just en mottagande tro, som inte fylls av det egna jaget utan av den utifrån kommande nåden, av Ordets och sakramentens förlåtelse, av Jesus Kristus i de gestalter, som han utvalt för sin ankomst till oss. Ja, det gäller i dag: "Gören bättring och tron evangelium". (Mark. 1:15)

Amen.